

Arrest

nr. 300 069 van 15 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GAND

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 5 november 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken de volgende dag om internationale bescherming. Op 23 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk van hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 7 september 2021 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest met nummer X deze beslissingen.

1.2. Op 20 april 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van

de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 24 april 2023 aan de verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die in hoofde van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Mosoel. U bent een soennitische moslim van Koerdische origine. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan:

In 2014 ontvluchtte u samen met uw gezin Mosoel omwille van Daesh. Jullie gingen naar Domiz, waar u eerst in een vluchtelingenkamp verbleef, en nadien een appartement huurde. Na de bevrijding van Mosoel, keerde u terug naar Mosoel voor uw werk. Uw vrouw en kinderen bleven in Domiz.

Voor de komst van Daesh had u een goed draaiend tegelbedrijf, dat u na de bevrijding snel opnieuw kon opstarten. U kreeg onmiddellijk een aantal opdrachten en verdiende zo tienduizend dollar per maand. Na een tijd vroegen de milities u om geld te betalen. U kreeg verschillende telefoontjes met de vraag 8% van uw winst af te staan. U hield de boot af. Ze dreigden ermee u of uw zoon te ontvoeren indien u niet betaalde. De militie zou na uw werk iemand sturen om het geld in ontvangst te nemen. U maakte uw werk af en vluchtte het land uit.

Op 19 mei 2018 verliet u Irak, samen met uw gezin. Tijdens een poging Griekenland te verlaten, raakte u uw minderjarige zoon A(...), F(...) S(...) (CGVS: (...)) kwijt. Uzelf, uw vrouw H(...) I(...) A(...) H(...) (CGVS: (...)) en jullie andere twee kinderen A(...), R(...) S(...) A(...) (nn. (...)) en A(...), G(...) S(...) A(...) (nn. (...)) bleven in Griekenland. F(...) reisde verder naar België, waar hij op 21 januari 2019 een aanvraag tot internationale bescherming indiende. Op 19 juni 2019 kreeg F(...) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Op 5 november 2019 kwamen u, uw vrouw en uw twee andere kinderen aan in België, op 6 november 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

U legde volgende documenten voor ter staving van uw verzoek: Paspoorten man, vrouw en kinderen (origineel), Rantsoenkaart (origineel), Voedselkaart (origineel), Woonstkaart (origineel), Rijbewijs (origineel), Kieskaarten man en vrouw (origineel), Identiteitskaarten man, vrouw, R(...) en G(...) (origineel), Nationaliteitsbewijzen (origineel) man en vrouw, Huwelijksakte (origineel).

Op 25 november 2020 besliste het CGVS in uw verzoek tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de kern van uw asielaanvraag niet geloofwaardig is. Verder werd erop gewezen dat u over een intern vluchtalternatief in de KRI beschikte. U ging op 28 december 2020 in beroep tegen deze beslissing bij de RvV. Op 7 september 2021 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS. De Raad oordeelde dat er verder onderzoek nodig was naar de nood aan internationale bescherming in uw regio van herkomst Mosoel en naar de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart in Mosoel het slachtoffer geweest te zijn van afpersing door milities. U vreest bij terugkeer opnieuw in de problemen te komen met deze milities.

Het is opmerkelijk hoe weinig kennis u heeft over de militie die u afgeperst en bedreigd zou hebben. Uit uw verklaringen blijkt dat u goed op de hoogte bent van de veiligheidssituatie in Mosoel en van de werkwijze die de milities in Mosoel hanteren. U weet dat gewone arbeiders niet moesten betalen aan de milities en dat een Turkmeen die in dezelfde sector als u werkte aan Asa'ib Ahl al Haq (AAH) moest

betalen (M(...)-1, p.8). U weet dat de milities militaire voertuigen gebruikten en dat iedere militie hun eigen vlaggen had (M(...)-1, p.7). U bent dus in staat de verschillende milities van elkaar te onderscheiden.

Met de betrekking tot de militie waar u persoonlijk mee in aanraking gekomen zou zijn, beschikt u echter over bijzonder weinig kennis. U weet niet om welke milities het ging, aan wie u het geld moest betalen (M(...)-1, p.10). Uw verklaring dat u niet weet om welke militie het ging omdat ze dat niet wilden zeggen aan de telefoon, overtuigt niet. De beller zou immers ook gezegd hebben dat u hen kende, wist wie ze waren (M(...)-1, p.8). Ook al zouden ze hun naam niet expliciet gezegd hebben, kan er verwacht worden dat u op zijn minst een vermoeden had over welke groepering het ging. U had een uitgebreid netwerk (M(...)-1, p.8) en was op de hoogte van een vergelijkbare afpersingszaak waarin AAH betrokken was. U slaagt er niet in een geloofwaardige verklaring te voor uw gebrek aan kennis over de militie die u bedreigd zou hebben. U brengt niet genoeg elementen aan die het geloofwaardig maken dat u persoonlijk het slachtoffer bent geworden van afpersing door een van de milities.

Daarbij komt dat uw verklaringen over de andere misdaden van de milities niet consistent zijn, het gaat meer bepaald om huiszoekingen en diefstal. Eerst deed u uitschijnen dat uw huis geplunderd was door de milities, en zei u uitdrukkelijk dat u een iPhone 6 had die afgepakt werd (M(...)-1, p.7). Wanneer u later in het interview naar deze plunderingen gevraagd werd krabbelde u terug, en zei u dat u alleen gezegd had wat ze bij andere mensen gedaan hadden. U ontkende ook dat u een iPhone had die gestolen werd, en zei dat u eigenlijk bedoelde dat mensen geen iPhones durfden kopen uit angst dat ze gestolen zouden (M(...)-1, p.9). Deze inconsistenties doen afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met uw vrees voor de milities.

Uit bovenstaande volgt dat de kern van uw relaas niet geloofwaardig is. U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de milities dreigden u of uw zoon te ontvoeren. Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico in geval van terugkeer naar Irak loopt.

De documenten die u voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. Deze documenten hebben louter betrekking op uw identiteit en afkomst uit Mosoel, dewelke niet betwist worden door het CGVS. Naar aanleiding van het arrest van de RvV werden de door u voorgelegde documenten aan een authenticiteitsonderzoek door de studiedienst van het CGVS onderworpen, hetgeen toegevoegd is aan uw administratief dossier. Het onderzoek bracht geen belangrijke elementen aan het licht die erop zouden wijzen dat de documenten die u voorlegt niet echt zouden zijn.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note

wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld. Dit gebied omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de controle over de provincie verdeeld is over verschillende veiligheidsactoren en niet overeenkomt met de officiële grenzen ervan. Zo staan de districten Akre en Sheikhan onder de controle van de Kurdistan Regional Government (KRG), die verder ook de feitelijke controle heeft over delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdaniya. Er is een aanzienlijke fragmentatie onder de aanwezige veiligheidsactoren. Naast de Iraqi Security Forces (ISF), de milities van de Popular Mobilisation Forces (PMF), en de Koerdische peshmerga zijn ook tal van andere lokale, al dan niet onafhankelijk opererende, milities actief die vaak slechts kleine delen van een gebied controleren. De fragmentatie van de veiligheidsactoren en de ontoereikende controle over hen door de centrale overheid kan voor problemen zorgen. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie Ninewa vinden veiligheidsincidenten plaats, het merendeel in het district Mosul. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel relatief laag. Burgerslachtoffers vielen voornamelijk bij gerichte moorden en ontploffingen van oude munitie of improvised explosive devices (IED's).

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Ninewa behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak gehad. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en

ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars. ISIS gebruikt de provincie ook als een logistieke hub. In de provincie Ninewa worden er naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van ISIS ook grondoperaties door de PMF en ISF tegen de organisatie uitgevoerd. Omgekeerd voerde ISIS op haar beurt aanvallen uit op de aanwezige veiligheidsfactoren en op burgers. Uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers dat bij dergelijke acties valt, beperkt is.

Daarnaast viel de Turkse luchtmacht in de eerste negen maanden van 2021 in de districten Sinjar, Sheikhan en Akre stellingen aan van de Koerdische PKK en de aan hen gelieerde YBS (Eenheden voor de Verdediging van Sinjar), gewapende eenheden van de Yezidi gemeenschap die officieel deel uitmaken van de PMF. Naar aanleiding van de aanvallen van de Turkse strijdkrachten, stationeerden de PMF meer troepen in het district Sinjar. Voor zover de beschikbare informatie hierover gegevens bevat, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, beperkt is.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat ruim 4,9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. Ninewa is in 2021 nog steeds de provincie waar het hoogste aantal IDP's, 256.034 personen, verblijven. Voorts waren er eind september 2021 ruim 1,9 miljoen personen teruggekeerd naar de provincie. Dit komt overeen met 74% van de totale populatie ontheemden. Het gros van deze terugkeerders werd in Mosul geregistreerd. Er zijn echter nog 669.133 personen afkomstig uit Ninewa ontheemd, wat eveneens het grootste aantal is over al de Iraakse provincies heen. De terugkeerratio varieert per district. De aanwezigheid van lokale milities kan in Ninewa een belemmering vormen voor de terugkeer van IDP's. Naast stabiele relocatie elders zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst; een gewijzigde etnisch-religieuze bevolkingsamenstelling; het gebrek aan verzoeningsinitiatieven die potentiële wraakacties dienen op te vangen; en het ontbreken van de nodige documenten worden onder meer aangehaald als redenen om niet terug te keren. In maart 2021 heeft de Iraakse overheid een actieplan gelanceerd om de vluchtelingenkampen te sluiten en de IDP's te helpen met hun terugkeer. In oktober 2020 werd het akkoord van Sinjar ondertekend door de centrale Iraakse overheid en de KRG. Het doel van dit akkoord is om de veiligheid en stabiliteit in de regio te herstellen door de ISF hiervoor verantwoordelijk te maken en andere gewapende groepen (zoals de PKK en PMU) op te roepen de regio te verlaten, en om de terugkeer van de Yezidi te bevorderen.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest in de zaak *D. et al. v. Roemenië* van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken *J.K. et al. v. Zweden* (zaak nr. 59166/12) en *A.G. v. België* (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Ninewa afkomstige Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er nog op dat ook in de voormelde County Guidance Note wordt aangegeven dat de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa niet van dien aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn zou lopen

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden

aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mosoel actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mosoel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Dit blijkt ook uit de verklaringen die u aflegde over de levensomstandigheden van uw familie die nog in Mosoel leeft. U verklaart dat uw broers in hun eigen huis wonen en werken. Hoewel uw broers zich niet veilig voelen, zijn ze niet persoonlijk getroffen door de veiligheidssituatie in Mosoel (M(...), NPO 01.03.23, p.4-5). Ook uw vrouw heeft familie in Mosoel. Ook haar familie werd niet persoonlijk getroffen door de veiligheidssituatie. Verder kan de familie van uw vrouw zich vrij verplaatsen in de Irak en naar de KRI gaan om familie te bezoeken (H(...), NPO 01.03.23, p.3).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van verzoekster, i.e. de echtgenote van verzoeker, wordt genomen luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Mosoel. U bent een soennitische moslim van Koerdische origine. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan:

In 2014 ontvluchtte u samen met uw gezin Mosoel omwille van Daesh. Jullie gingen naar Domiz, waar u eerst in een vluchtelingenkamp verbleef, en nadien een appartement huurde. Na de bevrijding van Mosoel, keerde uw man geregeld terug naar Mosoel voor zijn werk. U en uw kinderen bleven in Domiz.

Voor de komst van Daesh had uw man een goed draaiend tegelbedrijf, dat uw man na de bevrijding snel opnieuw kon opstarten. Uw man kreeg onmiddellijk een aantal opdrachten en verdiende zo tienduizend dollar per maand. Na een tijd vroegen de milities uw man om geld te betalen. Uw man kreeg verschillende telefoontjes met de vraag 8% van uw winst af te staan. Uw man hield de boot af. Ze dreigden ermee uw man of uw zoon te ontvoeren indien uw man niet betaalde. De militie zou na uw man zijn werk iemand sturen om het geld in ontvangst te nemen. Uw man maakte zijn werk af en vluchtte het land uit.

Op 19 mei 2018 verliet u Irak, samen met uw gezin. Tijdens een poging Griekenland te verlaten, raakte u uw minderjarige zoon A(...), F(...) S(...) (CGVS: (...)) kwijt. Uzelf, uw man M(...), S(...) A(...) M(...) (CGVS: (...)) en jullie andere twee kinderen A(...), R(...) S(...) A(...) (nn. (...)) en A(...), G(...) S(...) A(...) (nn. (...)) bleven in Griekenland. F(...) reisde verder naar verder België, waar hij op 21 januari 2019 een aanvraag tot internationale bescherming indiende. Op 19 juni 2019 kreeg F(...) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Op 5 november 2019 kwamen u, uw man en uw twee andere kinderen aan in België, op 6 november 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

U legt volgende documenten voor ter staving van uw verzoek: Paspoorten man, vrouw en kinderen (origineel), Rantsoenkaart (origineel), Voedselkaart (origineel), Woonstkaart (origineel), Rijbewijs (origineel), Kieskaarten man en vrouw (origineel), Identiteitskaarten man, vrouw, R(...) en G(...) (origineel), Nationaliteitsbewijzen (origineel) man en vrouw, Huwelijksakte (origineel).

Op 25 november 2020 besliste het CGVS in uw verzoek tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de kern van uw asielrelaas niet geloofwaardig is. Verder werd erop gewezen dat u over een intern vluchtalternatief in de KRI beschikte. U ging op 28 december 2020 in beroep tegen deze beslissing bij de RvV. Op 7 september 2021 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS. De Raad oordeelde dat er verder onderzoek nodig was naar de nood aan internationale bescherming in uw regio van herkomst Mosoel en naar de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming beroept u zich op dezelfde motieven als uw echtgenoot M(...), S(...) A(...) M(...) (CGVS: (...)). Uw echtgenoot komt niet in aanmerking als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verder komt hij niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beslissing van uw echtgenoot wordt als volgt gemotiveerd:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is als volgt onderbouwd:

"Ingevolge het art. 48/6 Vreemdelingenwet geldt er bij een verzoek tot internationale bescherming een medewerkingsplicht en een samenwerkingsplicht tussen de verzoeker en het CGVS.

Dit resulteert in het dragen van een gedeelde bewijslast. Enerzijds dient het CGVS actief mee te werken om elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven en anderzijds moet het CGVS nauwkeurige en actuele informatie over het land van herkomst verzamelen. Het CGVS moet zich dus niet enkel baseren op de algemene toestand van het land maar er moet ook een individueel onderzoek naar de situatie van verzoek(st)er plaatsvinden.

Dient in casu te worden opgemerkt dat het CGVS snel-snel te werk is willen gaan en niet veel nieuwe, bijkomende onderzoeken deed ten aanzien van de voorgaande beslissing dd. 23/11/2020.

Hierbij werd actueel geen rekening gehouden met de individuele situatie van de verzoekers. Zo werd geen rekening gehouden in de bestreden beslissing, met het gezins- en familieleven die de verzoekers hebben met hun minderjarige zoon in België.

Dat er bijgevolg bezwaarlijk kan gesproken worden van een nauwkeurig onderzoek waarbij alle actuele beschikbare informatie werd verzameld en onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het CGVS de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenfinding. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat het CGVS in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Daarnaast houdt het

redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kunnen verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

Dat ten slotte niet kan worden verantwoord waarom de verweerster geen rekening heeft gehouden met de minderjarige F(...).

Daarenboven waarborgt de materiële motiveringsplicht dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Daarnaast houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

Dat de verweerster nog geen halve pagina spendeerde aan het persoonlijke asielrelaas van de verzoekers.

Nochtans werd door uw Zetel dd. 07/09/2021 bevolen bijkomend, grondig onderzoek te doen naar de situatie van de verzoekers en naar de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst.

Het lijkt alsof ze zich blijft wegsteken achter een vrij algemene informatie. De situatie van de verzoekers werd hierbij niet in rekening gebracht, vergeleken of gelinkt aan de algemene situatie. Dit valt te betreuren.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat het CGVS niet op basis van deze beginselen rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij haar uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden.

4.2. MOTIEVEN

4.2.1. Betreffende de zorgvuldigheid van de bestreden beslissing

a)

Verzoekers volharden in hun asielrelaas. Dit ondanks het voorgaande arrest van uw Zetel, waarin wordt gesteld dat uw Zetel het niet voor waarachtig aanneemt dat de verzoeker werd bedreigd door de militias.

Toch was uw Zetel van oordeel dat zij onmogelijk een beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming in hoofde van de verzoekers, kon maken, gezien het CGVS onvoldoende onderzoek had gedaan naar de situatie van verzoekers en de recente veiligheidssituatie in Mosoel.

Zo was het onder andere niet duidelijk of de familie van de verzoekers, die op heden nog steeds in Mosoel verblijven, problemen kennen of niet.

Daarom werd als volgt geoordeeld – zie arrest RVV nr. 260 330 van 07/09/2021 in de zaak RVVV 255 302 /IV :

(...)

b)

Verzoekers werden om deze reden opnieuw gehoord door de verweerster op 01/03/2023.

De heer M(...) werd van 9u25 tot 10u10 gehoord.

Mevrouw H(...) van 10u16 tot 10u25.

Dat het bijkomende onderzoek bezwaarlijk grondig en zorgvuldig kan worden genoemd wanneer er bij beide verzoekers in nog geen uur tijd, kon worden gepolst naar de actuele veiligheidssituatie in de provincie van herkomst.

Verzoekers kunnen het aldus niet eens zijn met de bestreden beslissing en verduidelijken hun standpunt in hetgeen hierna volgt.

4.2.2. Betreffende de Subsidiare beschermingsstatus

a) Aangaande de veiligheidssituatie: algemeen

1. Subsidiare beschermingsstatus F(...)

Vooreerst trekt de verweerster de regio van herkomst van de verzoekers niet in twijfel.

Ze erkennen deze namelijk reeds eerder bij de beslissing toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de minderjarige zoon M(...), F(...) dd. 21/01/2019. (OV: (...))

2. Algemeen

Indien verzoekers zouden worden teruggestuurd naar het land van herkomst, bestaat er een reëel, realistisch risico dat ze ernstige schade zullen oplopen.

Volgens art. 48/4 §2 Vw. bestaat ernstige schade uit:

a) Doodstraf of executie; of,

b) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c) Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het CGVS is van oordeel dat geen enkele van deze situaties van toepassing is in geval van verzoekers.

Zelfs indien er twijfels bestaan over bepaalde aspecten van een asielrelaas, is de het CGVS niet vrijgesteld van haar opdracht om het risico op ernstige schade te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat (zie RVV 28 juni 2018, 206 172).

Dat de situatie wel ernstig genoeg geacht werd voor de minderjarige F(...) in 2019. Deze jongere ontvluchtte op het zelfde moment, samen met zijn ouders, de verzoekers, het land van herkomst.

Het specifiek profiel en situatie van de verzoekers moet hierbij dan ook in rekening worden gebracht!

b) De regio van herkomst van verzoekers

1.

Verzoekers kunnen het niet eens zijn met volgende stelling in de bestreden beslissing – zie het stuk 1, pg. 4, eigen markeringen:

“(...)”

Ondanks het feit dat de verweerster erkent dat de veiligheidssituatie nog steeds ernstig en problematisch is in Ninewa, stelt ze een grondige analyse te hebben gedaan van de beschikbare informatie en komt ze tot de vaststelling dat de situatie veilig genoeg is voor de verzoekers en hun gezin.

De bestreden beslissing telt echter nog geen 5 volledige bladzijden.

Het lijkt er op dat de verweerster een korte oplistings maakte van algemene informatie die zij voor handen hebben omtrent de veiligheidssituatie, maar het daar ook bij blijft.

Er wordt geen rekening gehouden met de profielen en situatie van de verzoekers.

Verweerster kan geen garanties bieden dat het gezin in geval van terugkeer in veilige en menswaardige omstandigheden zullen terecht komen.

2.

Ook de volgende motivering van verweerster kan niet overtuigen dat de situatie veilig en stabiel is.

Het betreft namelijk een vage verwijzing naar de situatie van familie van verzoekers.

Dit terwijl verweerster anderzijds geen rekening houdt met het familieleven van verzoekers in België.

Verweerster is wat eclectisch met het gebruik van de beschikbare situationele informatie. Ze poogt bepaalde informatie enkel te gebruiken om deze vervolgens naar haar hand te zetten.

Echter, nogmaals: ze kan niet overtuigen – zie het stuk 1, pg. 5:

“(...)”

Hoewel de families van de verzoekers op heden nog niet persoonlijk werden getroffen door de veiligheidssituatie, betekent niet dat de situatie veilig is.

Dat de familieleden soms op bezoek gaan bij elkaar, betekent verder ook niet dat ze zich steeds veilig en vrij kunnen verplaatsen.

Verzoekster begint in het persoonlijk onderhoud spontaan over de situatie van avondklok, ontploffingen en instabiliteit, toch piept de verweerster hier niet over en trekt ze andere conclusies. Het is tenslotte enorm opmerkelijk dat de verweerster in de 10 minuten dat ze mevrouw H(...) gehoord hebben, deze conclusie konden trekken.

3.

Voor wat betreft het persoonlijk onderhoud van de verzoeker, de heer M(...), kan verder ook het een en ander worden opgemerkt: Zo stelde de po de vraag naar de verblijfplaats van het gezin en de plaats waar zij geregistreerd stonden. Volgens de studiedienst van de verweerster, is het namelijk opmerkelijk dat gezin in Mosoel woonde maar in Sheikhan geregistreerd staan.

Verzoeker kon dit echter duidelijk verklaren.

Dat hierover in de bestreden beslissing niet op ingegaan wordt.

Ook wat betreft de actuele situatie van de familieleden van de verzoeker, moet worden opgemerkt dat ze hun best doen om te overleven en er het beste van te maken, ondanks hun constante vrees bestolen, aangevallen of ontvoerd te worden door verschillende militias. Dat hieruit allerminst duidelijk wordt dat de situatie in het land van herkomst veilig en stabiel is.

Opnieuw moet worden vastgesteld dat de beslissing van de verweerster onzorgvuldig en onredelijk genomen werd.

4.

Dat de verzoekers minstens net als hun minderjarige zoon de subsidiaire beschermingsstatus hadden dienen te krijgen.

Dat de algemene situatie, in tegenstelling tot wat de verweerster poogt te stellen in de bestreden beslissing, niet veilig is voor verzoekers en hun gezin. Dat er wel degelijk frequent gewone burgers slachtoffer worden van het geweld dat nog steeds welig tiert. Hier verwijzen verzoekers bijvoorbeeld naar het EUAA, Iraq Security Situation, geraadpleegd via https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf, pg 171 :

(...)

Bovendien is er ook sprake van een enorm niveau van schade door het toch wel aanhoudende conflict, zie het voornoemde rapport, pg. 172:

“(…)”

Ook medische zorgen zijn niet langer naar behoren:

“(…)”

De verweerster stelt dat de regio van herkomst veilig is en dat er dan ook een grote terugkeer-beweging plaats vindt. Ze vergeet echter wel dat de verzoekers 4 minderjarige kinderen hebben én vele terugkeerders bovendien van mening zijn dat ze mis geïnformeerd geweest zijn.

Dat de situatie optimaal is:

“(…)” – zie het voornoemde rapport, pg. 175, eigen markeringen.

Dat dit bezwaarlijk omstandigheden zijn waar de verzoekers met hun minderjarige kinderen naar toe kunnen en mógen worden gestuurd.

4.

Verder dient nog te worden opgemerkt dat de verzoekers Koerden zijn.

Dat Turkije actief militaire operaties aan het uitvoeren is tegen de Koerden, in de regio van herkomst van verzoekers, zo blijkt uit het meest recente COI rapport over Irak dd. 23/02/2022, geraadpleegd via https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf, pg. 167 :

“(…)”

Dat ook dit geweld/conflict bezwaarlijk veilig kan noemen ten aanzien van het gezin van de verzoekers. Hierbij verwijzen ze ook naar het artikel dd. 15/08/2022, met titel ‘Turkish forces targeted with rockets in Nineveh province’, geraadpleegd via <https://www.rudaw.net/english/middleeast/iraq/150820221> :

“(…)”

Dat onvoorspelbaar is wanneer dergelijke aanvallen en geweld opnieuw zullen plaats vinden.

Verder verwijzen de verzoekers ook naar het artikel van ACLED, Conflict Watchlist 2023, met titel ‘Kurdish Regions: High Risk of Violent Escalation and Domestic Turmoil’, geraadpleegd via <https://acleddata.com/conflict-watchlist-2023/kurdish-regions/>, eigen markeringen:

“(…)”

Dat er wel degelijk een vrees bestaat in hoofde van de verzoekers ten aanzien van het land en de regio van herkomst.

4.2.3. Betreffende het gezins- en familieleven met minderjarige zoon

a)

Verder wensen ze verzoekers dieper in te gaan op het feit dat hun minderjarige zoon F(...) S(...) A(...) M(...), met wie ze een gezin vormen, in België als subsidiair beschermde verblijfsrecht heeft.

Het art. 8 E.V.R.M. en het art. 7 van het Handvest waarborgen het recht op gezins- en familieleven. Het E.V.R.M. en het Handvest primeren als hogere rechtsnorm boven de Vreemdelingenwet zodat verweerster niet kan voorhouden dat het gezinsleven van ondergeschikt belang is.

Toch wordt met geen woord gerept over het voornoemde gezinsleven tussen de verzoekers en de minderjarige zoon. Verweerster gaat aldus onredelijk te werk door geen rekening te houden met de hogere belangen van het kind.

Dient te worden opgemerkt dat het gezin nochtans reeds 3.5 jaren samen woont in België.

De belangen van de kinderen moeten daarenboven de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling.

Dit staat zowel in het Kinderrechtenverdrag als in het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

“(…)”

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent :

“(…)”

Ook het Kinderrechtenverdrag bepaalt duidelijk dat de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen bij bestuurshandelingen.

Artikel 49, lid 2 van het Kinderrechtenverdrag:

“(…)”

De kinderen zijn autonome drager van mensenrechten en derhalve zelfstandige rechtssubjecten.

Dat zij de schendingen van het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsmede het artikel 22bis van de Grondwet en het Kinderrechtenverdrag kunnen invoeren.

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende :

- *Mening van het kind ;*
- *Identiteit van het kind ;*
- *Behoud van de familiale banden ;*
- *Zorg, bescherming en ontwikkeling van he kind ;*
- *Kwetsbaarheid ;*

Het is in het belang van de minderjarige zoon van verzoekers dat hij een werkelijke band kan blijven hebben met zijn ouders. Dit kan enkel indien de laatstgenoemde hun verblijf in België kunnen verderzetten.

Verweerster had de belangen van de zoon van verzoekers met verblijfsrecht, alsmede de andere kinderen betrokken, als eerste overweging moeten nemen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dit betreft een ernstige schending van het redelijk en zorgvuldig onderzoek.

b)

Verder wensen de verzoekers zich uitdrukkelijk en dienstig te beroepen op de artikelen 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat het volgende bepaalt:

“(…)”

En artikel 8 EVRM:

“(…)”

De bepaling bevat geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen.

Het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt echter dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen.

Dit betekent dat de belangen, beschermd door artikel 8 van het EVRM, op passende wijze in rekening moeten worden gebracht. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

c)

De verzoekers bouwen reeds sinds 2019 een leven in België, uit.

Zo lopen de kinderen, onder wie A(...), R(...), A(...), G(...), A(...), F(...) al meer dan 4 jaren school in België. (zie het stuk 3)

A(...), R(...) werd zelfs te Zottegem geboren op 31/05/2022. (zie het stuk 5)

Ze zijn als het ware echte ‘dreamers’.

Dit is een term die in de VS ook gehanteerd wordt om de illegale kinderen van migranten te benoemen die school lopen en willen werken en hun toekomst legaal willen uitbouwen in een land die zij eveneens als het hunne beschouwen. (zie <https://www.americanimmigrationcouncil.org/research/who-and-where-dreamers-are-revised-estimates>)

De band van de verzoekers en hun kinderen, met België, staat dan ook ontegensprekelijk vast. Ze zetten zich dan ook steeds in en nemen volwaardig deel aan de Belgische maatschappij.

Verzoeker stelde ook tijdens zijn persoonlijke onderhoud dat zijn kinderen de Koerdische taal niet machtig zijn – zie NEP, pg. 4:

“(…)”

Dat F(...) bovendien sinds januari 2019 verblijfsrecht in België heeft.

Dat zijn familie rondom zich een belangrijk gegeven is en het in het belang van de minderjarige zou zijn dat zijn gezin in België zou blijven. De jongere plots onttrekken van zijn gezin, zou nefast zijn voor zijn welbevinden.

Bij de ontwikkeling van een kind is de omgeving en de interactie met de omgeving en andere individuen namelijk zeer belangrijk; ze beïnvloeden het kind enorm.

Kinderen van deze leeftijd hebben structuur, duidelijkheid en voorspelbaarheid nodig. Dit wegnemen van hen zou hen allerm minst ten goede komen en bovendien de hogere belangen van het kind schenden.

Ook leeftijdsgenoten zijn van groot belang bij de ontwikkeling van kinderen: er wordt aangeraden kinderen voldoende te laten omgaan met vrienden, om zo zichzelf te ontdekken en te aanvaarden. De kinderen weghouden van hun kennissen en vertrouwde omgeving zou de volledige ontplooiing van het kind in de weg staan, waardoor de ontwikkeling van het kind in het gedrang zou komen.

Het is dus belangrijk dat kinderen, in welke fase van hun leven ze zich ook bevinden, een goede en veilige gezinscontext kennen. (zie het stuk 6)

Ook de continuïteit in de opvoeding, de verzorging en de stabiliteit van de levensomstandigheden zijn dus basisvoorwaarden voor een goede ontwikkeling van de kinderen.

Wanneer deze voorwaarden afwezig of gebrekkig zijn, zou dit de ontwikkeling van de kinderen in het gedrang brengen en zou er een onherroepelijke ontwikkelingschade kunnen ontstaan. (zie het handboek voor de Bijzondere opleiding Jeugdrecht, Hoofdstuk II: ontwikkelingsperspectief, pg 593 ev – stuk 6)

Dit geldt zowel voor de minderjarige kinderen van de verzoekers die op heden geen verblijfsrecht kennen, als voor de minderjarige F(...), die in België wel verblijfsrecht heeft en die niet zomaar alleen, aan zijn lot kan worden overgelaten. Hij is het ten slotte al bijna 4 jaren gewoon om omringd te worden door zijn ouders en broers en zussen.

Dit brengt ons naadloos bij het volgende punt die de verzoekers wensen aan te stippen:

4.2.4. Onredelijke duur van de asielprocedure

a) Humanitaire regularisatie

Verzoekers werpen op dat hun asielprocedure toch enigszins lange tijd hangende is.

De lange behandelingsduur van bepaalde verblijfsprocedures is een mogelijke reden tot humanitaire regularisatie. Hierbij verwijzen ze naar de site van AGII, geraadpleegd via <https://www.agii.be/thema/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/humanitaire-regularisatie-9bis/wat-zijn-de-criteria-voor-een-gegronde-9bis-aanvraag/lange-asielprocedure>, eigen markeringen :

Onredelijk lange asielprocedure (4 of 3 jaar)

- • Je hebt een asielaanvraag ingediend, en de asielinstanties hebben na meer dan 4 jaar nog geen uitvoerbare beslissing betekend.
- • Of na meer dan 3 jaar als er een schoolgaand kind bij betrokken is.
- • Zowel lopende als afgelopen procedures komen in aanmerking.
- • Je komt niet in aanmerking als de duur van je asielprocedure geheel of gedeeltelijk te wijten is aan je eigen misleidend gedrag. [...]

Verkorte termijn ingeval van schoolgaand kind

Voor gezinnen met een schoolgaand kind regulariseert DVZ na een termijn van 3 jaar in plaats van 4 jaar in geval van een onredelijk lange asielprocedure.

De overheid kort de termijn voor onredelijk lange asielprocedures dus met een jaar in als je aanvraag onder meer een schoolgaand kind betreft.

In de praktijk geeft DVZ de volgende invulling aan het begrip 'schoolgaand kind', gebaseerd op de vernietigde instructie van 19 juli 2009 maar met een verstrenging van de praktijk midden 2012:

- • Eén van de schoolgaande kinderen moet minstens een jaar school lopen tijdens de asielprocedure. De leeftijd van de schoolgaande kinderen moet tussen 6 en 18 jaar zijn, of hoger mits het schoolgaand kind nog ten laste is van het gezin.
- • Het schoolgaand kind moet ten laste zijn van de ouders. De ouders staan in voor het onderhoud.
- • Als je als niet-begeleide minderjarige in België verbleef en hier school liep of loopt, kan je ook genieten van de kortere termijn.

Dat deze onredelijk lange duur van de asielprocedure, de verzoekers in principe het recht geven zich te regulariseren.

Dat ze ten slotte reeds jarenlang deel uitmaken van de Belgische maatschappij en economie.

De kinderen lopen school in België. (zie het stuk 3)

Ook de ouders, de verzoekers, doen hun best te integreren en leren onder andere de Nederlandse taal. (zie het stuk 4)

b); Buitengewone omstandigheden

Verder dient te worden opgemerkt dat de verzoekers zich in een bijzonder buitengewone situatie bevinden :

- Ze dienden hun land van herkomst te verlaten omwille van de dreigende milities in het land van herkomst ;
- Ze ondergingen een zware reis en verloren een van de kinderen uit het oog tijdens de vlucht naar Europa. Deze minderjarige verkreeg intussen verblijfsrecht in België ;
- Vervolgens zijn de verzoekers reeds geruime tijd in asielprocedure in België ;
- Nu dreigen ze alsnog terug gestuurd te worden naar het land van herkomst én zouden ze opnieuw verplicht gescheiden worden van hun minderjarige zoon ;

Dat verweerster in huidige asielprocedure minstens rekening gehouden had moeten houden met deze omstandigheden. Dat de verweerster indien ze deze samenloop van gebeurtenissen en feiten in rekening had gebracht, ongetwijfeld tot een andere beslissing was gekomen.

Het CGVS is in de bestreden beslissing van oordeel dat de verzoekers hun vrees voor vervolging niet aannemelijk kunnen maken en daarmee is de kous af.

Het CGVS lijkt echter te vergeten dat alle objectieve elementen dienen door te wegen om de geloofwaardigheid van het relaas te beoordelen (Hataway en Foster, 'The law of refugee status', 2014).

De term een gegronde vrees voor vervolging bevat een objectief en een subjectief element.

Het objectieve element is doorslaggevend en leidt er toe dat de vrees moet gegronde en redelijk zijn en kunnen worden verklaard aan de hand van objectieve gegevens (Hataway en Foster, 'The law of refugee status', 2014).

Objectieve gegevens zijn onder meer:

- De algemene toestand in het land van herkomst ;

- Het lot van familieleden ;

- Het lot van andere personen in een gelijkaardige situatie.

Het subjectieve element spitst zich toe op het gegeven dat de verzoeker, als individueel persoon, een vrees moet koesteren waarbij de persoonlijkheid en de achtergrond van verzoeker bepalend zijn.

Om de geloofwaardigheid van een verzoeker te beoordelen moet een individueel onderzoek gevoerd worden waarbij de persoonlijkheid van de verzoeker in acht dient te worden genomen, o.m. de intellectuele vermogens en de leeftijd zijn van belang. Dit volgt tevens uit artikel 48/6 § 5 Vw.

Het voordeel van de twijfel moet echter aan de verzoeker worden gegeven, wanneer zijn verklaringen consistent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten (HATAWAY en FOSTER, *The law of refugee status*, 2014).

Het is een tekortkoming van het CGVS om het relaas van de verzoekers af te wijzen op grond van de beoordeling dat dit niet aannemelijk zou zijn en de geleverde bewijzen en actuele informatie, aan de kant te schuiven.

Omgekeerd kan het CGVS niet bewijzen dat de verzoekers niet de waarheid spreekt.

In geval van twijfel, *quod non*, moet eraan worden herinnerd dat het voordeel van de twijfel in het kader van een asielgeschil altijd geldt voor de verzoeker om internationale bescherming."

De verzoekende partijen besluiten als volgt:

"De verweerster is onzorgvuldig te werk gegaan.

Haar onderzoek blijft zeer oppervlakkig en er wordt geen rekening gehouden met de persoonlijke elementen in het dossier van verzoeker.

Zo wordt met geen woord gerept over de minderjarige zoon die in België in 2019 de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg. De hogere belangen van de kinderen worden niet aangestipt.

Daarnaast kan bezwaarlijk erkend worden dat er een uitgebreid onderzoek werd gedaan naar de situatie van de verzoekers als ze alles samen nog geen uur werden gehoord door de verweerster.

Dat uit deze persoonlijke onderhouden vervolgens 'duidelijke' conclusies kunnen worden getrokken door de verweerster, doet dan toch wat vragen rijzen.

De verzoekers dienen te worden erkend als vluchteling, minstens dient de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend."

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden blijkens de inventaris volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

"(...)

2. Documenten verzoekers van Griekse asielprocedure ;

3. Schoolattesten van de minderjarige kinderen ;

4. Bewijzen integratie van de verzoekers ;

5. Geboortakte van de minderjarige R(...), te Zottegem ;

6. Handboek Jeugdrecht aangaande hogere belangen van het kind ;

"..."

2.2. Nieuwe elementen

Op 6 november 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie in Irak en waarbij zij, behalve naar landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, verwijst naar de COI Focus "*Irak – Veiligheidssituatie*" van 26 april 2023 (update) als bijkomende informatiebron.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werden genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de milities dreigden hem of zijn zoon te ontvoeren nu (i) hij bijzonder weinig kennis heeft over de militie waar hij persoonlijk mee in aanraking gekomen zou zijn, (ii) zijn verklaringen over de andere misdaden van de milities niet consistent zijn en (iii) de documenten die hij voorlegt deze conclusie niet kunnen wijzigen daar deze louter betrekking hebben op zijn identiteit en afkomst uit Mosoel, dewelke niet betwist worden door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), en omdat (B) er in Mosoel actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen voorliggen die erop wijzen dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, zoals ook blijkt uit de verklaringen die hij aflegde over de levensomstandigheden van zijn familie die nog in Mosoel leeft. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij zich in het kader van haar verzoek om internationale bescherming beroept op dezelfde motieven als haar echtgenoot, verzoeker *in casu*, die niet in aanmerking komt als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van die wet, waarbij wordt verwezen naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de eerste bestreden beslissing.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen verklaren dat zij hun woning in Mosoel in juni 2014 ontvluchtten omwille van de komst van Islamitische Staat (IS) en dat zij naar Domiz gingen, waar zij eerst een paar dagen in een vluchtelingenkamp verbleven en vervolgens naar een huurwoning in de omgeving van het kamp trokken. Twee maanden na de bevrijding van Mosoel zou verzoeker teruggekeerd zijn naar de stad en er het tegelbedrijf dat hij voor de komst van IS runde opnieuw hebben opgestart. Vervolgens zou hij voor zijn werk geregeld gependeld hebben tussen Domiz en Mosoel. Verzoeker zou evenwel zijn afgeperst door milities die ermee zouden hebben gedreigd hem of zijn zoon te ontvoeren indien hij niet zou betalen. Om die reden zouden de verzoekende partijen Irak op 19 mei 2018 samen met hun kinderen verlaten hebben en naar Europa gekomen zijn. In een poging Griekenland te verlaten zouden zij hun zoon F. zijn kwijtgeraakt. F. reisde alleen verder naar België, waar hij op 21 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende en vervolgens, op 19 juni 2019 de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend. De verzoekende partijen en hun twee andere kinderen kwamen vervolgens op 5 november 2019 naar België, waar zij de volgende dag om internationale bescherming verzochten.

Ter staving van hun respectieve verzoeken om internationale bescherming legden de verzoekende partijen tijdens de administratieve procedure volgende originele documenten voor: hun paspoorten en de paspoorten van hun kinderen, een rantsoenkaart op naam van verzoeker, een woonkaart op naam van verzoeker, een rijbewijs op naam van verzoeker, kieskaarten, hun identiteitskaarten en de identiteitskaarten van twee van hun kinderen, hun nationaliteitsbewijzen en hun huwelijksakte (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7+7B, 'Dossier voor vernietiging', stuk 5+5B, 'Documenten').

Zoals kan worden gelezen in de bestreden beslissingen en blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, heeft de studiedienst van het CGVS naar aanleiding van het arrest van de Raad met nummer 260 330 van 7 september 2021 de voorgelegde documenten onderworpen aan een authenticiteitsonderzoek en zijn daarbij geen belangrijke elementen aan het licht gekomen die erop wijzen dat deze documenten niet echt zouden zijn (AD, stuk 6+6B, 'Landeninformatie', onderzoek documenten Cedoca). De Raad heeft aldus geen ernstige redenen om te twifelen aan de authenticiteit van de voorgelegde documenten. Deze documenten kunnen dienen ter staving van de identiteit en (oorspronkelijke) herkomst van de verzoekende partijen uit Mosoel maar hebben geen betrekking op de feiten die volgens de verzoekende partijen ten grondslag hebben gelegen aan het vertrek uit hun land van herkomst en waarop zij hun vrees bij terugkeer stelen. Op basis van deze documenten kan aldus niet zonder meer geloof worden gehecht aan de aangevoerde feiten en vrees.

De nieuwe stukken die bij het verzoekschrift worden gevoegd hebben betrekking op respectievelijk de asielpcedure die de verzoekende partijen en hun kinderen in Griekenland hebben gestart (stuk 2) en hun (familiale) situatie in België (stukken 3-6) en werpen als dusdanig geen licht op de redenen waarom zij hun land van herkomst hebben verlaten.

Derhalve dient verder te worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen dient erop te worden gewezen dat de Raad reeds in voormeld arrest met nummer 260 330 van 7 september 2021 geoordeeld heeft dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partijen met betrekking tot de vermeende aanleiding voor hun vlucht, met name de afpersing en bedreiging door milities, nu (i) zij met elkaar onverenigbare verklaringen hebben afgelegd over de verplaatsingen die verzoeker voor zijn werk zou hebben gemaakt tussen Domiz en Mosoel na de bevrijding van de stad, (ii) het niet kan overtuigen dat verzoeker gedurende een periode van twee of drie maanden dagelijks naar Mosoel zou pendelen om er te werken, gelet op de door hen geschetste toenmalige veiligheidscontext, (iii) het bovendien niet aannemelijk is dat de militieleden zich ertoe zouden beperken om verzoeker tot driemaal toe op te bellen om hem om geld te vragen en er bij elke gelegenheid mee te dreigen dat ze hem of zijn zoon zouden ontvoeren indien hij niet zou betalen en zij niet meer doortastend en efficiënt tegen hem zouden optreden, en (iv) de vaststelling dat verzoeker niet kon duiden met welke militie hij precies problemen zou hebben gekend deze appreciatie des te meer bevestigt.

De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van voormeld arrest en mag dus niet opnieuw uitspraak doen over de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van de verzoekende partijen, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beoordeling anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen, *quod non*.

De verzoekende partijen volharden in hun verzoekschriften immers in hun vluchtrelaas en brengen dienaangaande geen elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op voornoemde appreciatie. De kritiek dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen “nog geen halve pagina spendeerde” aan hun persoonlijk relaas is, gelet op het feit dat de Raad in zijn arrest met nummer 260 330 van 7 september 2021 dit relaas op devolutieve wijze heeft beoordeeld en grotendeels eigen motieven in de plaats heeft gesteld van deze die in de thans bestreden beslissingen door de adjunct-commissaris louter worden hernomen, niet dienstig. Waar de Raad in voormeld arrest bijkomend onderzoek van met name de door de verzoekende partijen voorgelegde documenten en de veiligheidssituatie in hun voorgehouden regio van herkomst noodzakelijk achtte om de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen, blijkt geenszins dat dit onderzoek zich ook diende uit te strekken tot hun vluchtmotieven, die, het weze herhaald, ook door de Raad ongeloofwaardig werden bevonden op grond van de hoger weergegeven motieven. Deze beoordeling houdt stand in het licht van de beschikbare landeninformatie aangaande de actuele situatie in de voorgehouden herkomstregio van de verzoekende partijen, minstens tonen zij het tegendeel niet aan. Derhalve is de in het verzoekschrift geuite kritiek op de duur van de persoonlijke onderhouden van 1 maart 2023, waartoe de verzoekende partijen werden uitgenodigd ingevolge het door de Raad bevolen verder onderzoek, in dit verband evenmin dienstig.

Waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 1 maart 2023 melding maakte van een vrees voor ontvoering van zijn kinderen (AD, stuk 5+5B, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 1 maart 2023, p. 5), dient te worden herhaald dat er *in casu* geen concrete en ernstige aanwijzingen zijn dat zijn kinderen in Irak zouden worden gevisieerd door de aanwezige bendes en milities, te meer daar geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met deze milities die de verzoekende partijen ertoe zouden hebben gebracht Irak in 2018 te verlaten. Een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat hij of zijn kinderen aldaar werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven daartoe in gebreke.

De verzoekende partijen betogen verder in hun verzoekschrift dat in de bestreden beslissingen met geen woord wordt gerept over het gezinsleven tussen hen en hun minderjarig zoon F., die als subsidiair beschermde over een verblijfsrecht in België beschikt, en dat het in het belang is van F. dat hij een werkelijke band kan blijven hebben met zijn ouders, wat enkel zou kunnen indien zij hun verblijf in België kunnen verderzetten. Zij gaan er in dezen evenwel aan voorbij dat het de adjunct-commissaris binnen zijn declaratieve opdracht, en de Raad binnen de devolutieve werking van het beroep, enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De algemene bepaling dat het hoger belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De asielprocedure kan dan ook niet worden aangewend om louter een verblijfsrecht in België te bekomen om een gezinsleven in stand te houden. De bestreden beslissingen houden bovendien geen verwijderingsmaatregel in en grijpen als dusdanig niet in op het gezinsleven van de verzoekende partijen met hun zoon F. De verwijzing naar artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest is derhalve niet dienstig.

De door de verzoekende partijen aangehaalde elementen met betrekking tot hun leven en dat van hun kinderen in België, met name het feit dat de kinderen in België naar school gaan en hier hun leven willen uitbouwen en dat zij in België op 31 mei 2022 ouders geworden zijn van een zoontje, en de stukken die zij ter staving voegen bij hun verzoekschrift (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 3-5) zijn niet dienstig voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming ten aanzien van hun land van herkomst, zijnde Irak. De verzoekende partijen tonen op geen enkele wijze *in concreto* aan dat hun integratie en de band die zij en hun kinderen met België hebben dusdanig zijn dat zij hierdoor vervolging dienen te vrezen of een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer naar hun land van herkomst. De verzoekende partijen lichten verder niet toe in welke zin het gegeven dat hun kinderen de Koerdische taal niet machtig zouden zijn hen blootstelt aan een risico op vervolging of ernstige schade in Irak, te meer daar uit hun niet-betwiste verklaringen blijkt dat zij afkomstig zijn uit Mosoel.

Het algemene betoog, onder verwijzing naar gevoegde informatie uit het handboek “*Bijzondere opleiding jeugdrecht, 2019-2020*” van de Orde van Vlaamse Balies, met betrekking tot het belang van een goede en veilige gezinscontext in de ontwikkeling van het kind, is wat F. betreft niet dienstig, daar de bestreden beslissingen geenszins tot gevolg hebben dat F. zou worden onttrokken van zijn gezin. De verzoekende partijen tonen verder op geen enkele wijze *in concreto* aan dat de levensomstandigheden waarin hun kinderen bij een terugkeer naar Irak zullen opgroeien van die aard zijn dat fundamentele mensenrechten dreigen te worden geschonden door toedoen van een actor zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het betoog aangaande de vermeend onredelijke duur van hun asielpcedure, die volgens de verzoekende partijen in principe recht geeft op humanitaire regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is niet dienstig in het kader van onderhavige procedure, waarin de asielinstanties zich dienen te beperken tot een onderzoek van de nood aan internationale bescherming op grond van de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar verwezen wordt in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de criteria inzake de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift voorhouden, kunnen de door hen aangehaalde “*buitengewone omstandigheden*” derhalve niet leiden tot een andere beslissing, nog daargelaten dat hoger reeds is komen vast te staan dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij hun land van herkomst dienden te verlaten “*omwille van de dreigende milities*” aldaar. Tot slot dient te worden benadrukt dat geen enkele rechtsregel of beginsel de verzoekende partijen recht geeft op een internationale beschermingsstatus louter als gevolg van het verstrijken van de tijd sinds de indiening van hun verzoek om internationale bescherming in België.

De Raad merkt tot slot op dat het stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift betrekking heeft op de asielpcedure die de verzoekende partijen met hun kinderen in april 2019 in Griekenland zouden hebben aangevangen. Dat de verzoekende partijen en twee van hun kinderen in Griekenland asiel hebben aangevraagd wordt *in casu* niet betwist doch werpt geen ander licht op onderhavige beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming die zij in België hebben ingediend.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partijen vastgesteld worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partijen geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Irak.

2.3.4.2. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. De verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de *UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019 als uit de *Country Guidance: Iraq* van EUAA van juni 2022, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en de aanvullende nota neergelegd door de verwerende partij op 6 november 2023, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het

conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet betwisten dat, gezien de door hen afgelegde verklaringen en voorgelegde documenten met betrekking tot hun regio van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de adjunct-commissaris dat er actueel in de provincie Ninewa geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen brengen geen enkel element bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat hieruit de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken. Zij lichten niet toe, en de Raad ziet bijgevolg niet in, in welke zin het feit dat de bestreden beslissingen elk "*nog geen vijf volledige bladzijden*" beslaan afbreuk zou doen aan de pertinentie en draagkracht van de daarin opgenomen motieven, onder meer met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa. Zij kunnen verder niet worden gevolgd waar zij poneren dat het erop lijkt dat de adjunct-commissaris een korte ophijsting maakte van algemene informatie die hij voorhanden heeft omtrent de veiligheidssituatie, maar het daar ook bij blijft, gelet op de omstandige en genuanceerde analyse van de algemene veiligheidssituatie onder verwijzing naar beschikbare landeninformatie. De verzoekende partijen onderbouwen en concretiseren geenszins hun algemene betoog dat de adjunct-commissaris "*wat eclectisch*" zou zijn met het gebruik van de beschikbare informatie en deze naar zijn hand zou proberen te zetten. Zij lichten zelf slechts bepaalde passages uit het COI-rapport "*Iraq: Security situation*" van januari 2022, aan welk rapport ook gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen, zonder te duiden waarom hierdoor afbreuk zou worden gedaan aan de conclusie dat er in Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze conclusie houdt stand in het licht van de recentere landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota die de verwerende partij op 6 november 2023 heeft neergelegd.

De verzoekende partijen wijzen er verder op dat blijkens de beschikbare informatie vele terugkeerders van mening zijn dat ze mis geïnformeerd zijn geweest over de omstandigheden in hun regio van herkomst. Er wordt evenwel erkend dat er diverse redenen kunnen zijn waarom intern ontheemden niet naar hun regio van herkomst kunnen of willen terugkeren, waaronder een gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid, doch de verzoekende partijen tonen niet aan dat zij zich in dergelijke concrete situatie bevinden, hun persoonlijke omstandigheden in acht genomen. Zij kunnen niet volstaan met een verwijzing naar algemene informatie, zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken, om aan te tonen "*[d]at dit bezwaarlijk omstandigheden zijn waar de verzoekers met hun minderjarige kinderen naar toe kunnen en mógen worden gestuurd*".

De Raad wijst erop en benadrukt dat de in de bestreden beslissingen opgenomen analyse van de veiligheidssituatie in het district Mosoel, en bij uitbreiding de provincie Ninewa, in de eerste plaats gebaseerd is op de beschikbare landeninformatie hierover en dat louter bijkomend wordt verwezen naar de situatie van familieleden van de verzoekende partijen die nog in Mosoel wonen. De Raad ziet niet in, en de verzoekende partijen lichten niet toe, op welke wijze verzoeksters verklaringen dat er soms een avondklok wordt ingesteld, dat er ontploffingen plaatsvinden en dat de situatie niet stabiel is, afbreuk zouden doen aan bovenstaande conclusie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, met name dat burgers er louter door hun aanwezigheid geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het gebeurlijke willekeurig geweld. Gelet op het geheel aan objectieve landeninformatie uit diverse bronnen op basis waarvan tot voormelde conclusie werd gekomen, is het argument van de verzoekende partijen dat het opmerkelijk is "*dat de verweerster in de 10 minuten dat ze mevrouw H(...) gehoord hebben, deze conclusie konden trekken*" niet dienstig.

De vaststelling dat de familieleden van de verzoekende partijen, ondanks het vermeende onveiligheidsgevoel, nog niet persoonlijk getroffen werden door het eventuele geweld dat zich in Mosoel voordoet, kan naar het oordeel van de Raad slechts dienen ter bevestiging van voormelde conclusie met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie aldaar en heeft geen uitstaans met de vraag of er in hoofde van de verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden bestaan waardoor zij een hoger risico lopen om slachtoffer te worden van het geweld.

Er wordt immers niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest *Elgafaji* (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of de verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon. De adjunct-commissaris stelt in de bestreden beslissingen terecht vast dat de verzoekende partijen tijdens de administratieve procedure nagelaten hebben het bewijs te leveren dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Ninewa. Zij blijven in gebreke in hun verzoekschrift dergelijke persoonlijke omstandigheden aan te voeren.

Waar de verzoekende partijen opmerken dat zij Koerden zijn, kan niet blijken dat dit een persoonlijke omstandigheid betreft die tot gevolg heeft dat zij meer dan andere burgers in hun regio het risico lopen om te worden getroffen door willekeurig geweld. Hun verwijzing in dit verband naar militaire operaties van het Turkse leger tegen de Koerden is niet relevant, daar deze operaties gericht zijn tegen de PKK en andere Koerdische militanten en hun bondgenoten, die op hun beurt reageren met gerichte aanvallen op de Turkse troepen, zoals blijkt uit het artikel "*Turkish forces targeted with rockets in Nineveh province*" van Rudaw van 15 augustus 2022 en de informatie van ACLED waaruit de verzoekende partijen citeren. Daarbij dient te worden benadrukt dat uit de aldus geciteerde bronnen en de overige informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier blijkt dat het aantal burgerslachtoffers dat bij deze confrontaties te betreuren valt laag is.

Voorts dient te worden herhaald dat op grond van het familieleven van de verzoekende partijen in België niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hun hoofde. Dit element heeft verder geen uitstaans met de veiligheidssituatie in hun voorgehouden land en regio van herkomst.

In zoverre de verzoekende partijen van mening zijn dat zij net zoals hun zoon F. de subsidiaire beschermingsstatus hadden moeten krijgen, dient te worden herhaald en benadrukt dat de asielprocedure niet als doel heeft om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of er sprake is van een nood aan internationale bescherming. Daartoe dient elk verzoek om internationale bescherming individueel te worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Het argument van de verzoekende partijen dat de situatie wel ernstig genoeg werd geacht voor F., die Irak samen met hen ontvluchtte, neemt niet weg dat in hoofde van de verzoekende partijen de actuele situatie in hun land en regio van herkomst in ogeschouw moet worden genomen en zij derhalve niet dienstig kunnen verwijzen naar de situatie aldaar op het moment dat in hoofde van hun zoon F. een beslissing werd genomen over diens verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat er in hoofde van hun zoon F. werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, doet bijgevolg niets af aan de appreciatie van de verzoeken om internationale bescherming *in casu*.

2.3.4.4. De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen tonen evenmin aan

dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens drie persoonlijke onderhoudsbezoeken kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini/Arabisch machtig is. De verzoekende partijen kunnen niet worden bijgetreden waar zij in hun verzoekschrift van oordeel zijn *“dat het CGVS snel-snel te werk is willen gaan en niet veel nieuwe, bijkomende onderzoeken deed ten aanzien van de voorgaande beslissing dd. 23/11/2020”*. De Raad stelt vast dat het CGVS bijkomend onderzoek gevoerd heeft aangaande de elementen die daartoe in voormeld arrest met nummer 260 330 van 7 september 2021 werden geïdentificeerd. Zoals hoger reeds werd aangehaald, blijkt uit de bestreden beslissingen en de stukken in het administratief dossier dat de door de verzoekende partijen voorgelegde documenten door de studiedienst van het CGVS werden onderworpen aan een authenticiteitsonderzoek, waarbij geen voldoende gewichtige elementen aan het licht gekomen zijn om te besluiten dat deze documenten niet echt zouden zijn. Voorts blijkt uit de bestreden beslissingen en de stukken in het administratief dossier dat de verzoekende partijen ingevolge het door de Raad bevolen verder onderzoek werden uitgenodigd voor een bijkomend persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS op 1 maart 2023 en dat hen bijkomende vragen werden gesteld over de veiligheidssituatie en hun levensomstandigheden in Mosoel. De verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij louter op basis van de duur van deze persoonlijke onderhoudsbezoeken van oordeel zijn dat het bijkomende onderzoek niet grondig en zorgvuldig zou zijn gevoerd. In de bestreden beslissingen wordt verder, onder verwijzing naar de beschikbare landeninformatie en met inachtneming van de verklaringen die de verzoekende partijen tijdens hun laatste persoonlijk onderhoud hebben afgelegd over de situatie van hun familieleden die nog in Mosoel wonen, de veiligheidssituatie aldaar onderzocht. Mede gelet op hetgeen *supra* is uiteengezet, tonen de verzoekende partijen niet aan dat daarbij geen rekening zou zijn gehouden met hun profiel en persoonlijke situatie. De opmerking in het verzoekschrift dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 1 maart 2023 een verklaring heeft gegeven voor de vaststelling dat de voorgelegde identiteitskaarten uitgegeven werden in Sheikhan niettegenstaande de verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn uit Mosoel, doch hier in de bestreden beslissingen niet wordt op ingegaan, doet niets af aan de pertinentie en geldigheid van de motieven, temeer daar de authenticiteit van de voorgelegde identiteitskaarten niet wordt betwist, net zo min als de herkomst van de verzoekende partijen uit Mosoel. De Raad stelt tot slot vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenfinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

2.3.9. Waar de verzoekende partijen verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.10. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar de verzoekende partijen wijzen op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties, gaan zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor

de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan de verzoekende partijen om alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming aan te reiken en de door hen voorgehouden vrees voor vervolging of het vermeende reële risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij – gelet op het voorgaande – in gebreke blijven.

2.3.11. Waar de verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen de bestreden beslissingen te vernietigen en hun dossier terug te sturen naar het CGVS met het oog op verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT